

Sārtā svece 红烛

(Ven Jiduo 闻一多)

Sārtā svece!

Tik sarkana svece!

Dzejniek,

Izspļauj savu sirdi un salīdzini,

Vai ir tādā pašā krāsā?

Sārtā svece!

Kas veidojis vasku, piešķirdams tev ķermeni?

Kas dedzis guni, iededzot dvēseli un garu?

Kamdēļ vajag izdegt un sagruzdēt tev,

lai pēcāk atspīdētu gaisma?

Tā kļūda un vēlreiz kļūda!

Pretruna! Absurds!

Sārtā svece!

Nē, nav vis kļūda!

Izrādās, tev jāsadeg, radot gaismu,

tieši tāda ir dabas dziņa.

Sārtā svece!

Ja reiz radīta, tad dedz!

Dedzi! Izdedzi!

Iekvēlini zemes cilvēku sapņus,

Uzmutuļo zemes cilvēku asinis,

Un glāb viņu dvēseles,

Un sarauj viņu važas!

Sārtā svece!

Kad tava sirds uguns iekvēlojas,

tieši tai brīdī sāk asaras plūst.

Sārtā svece!

Amatnieks radījis tevi,

lai sadegtu.

Bet, ja jau dedzi,

tad kamdēļ kā no ievainotas sirds asaras rit?

Ak, es zinu!

Tas skarbais vējš, kas tavai gaismai uzbrūk,

un, nevienmērīgi degot,

tev satraukumā asaras rit.

Nu lai tad rit! Kā gan lai nerit?

Lūdzama, izraudi savus ražīgos sveķus

vienmēr cilvēku vidū,

lai uzplaukst mierinājuma zieds,

lai nobriest laimes auglis!

Sārtā svece!

Norit viena as'ra, pelnos pārvēršas gabaliņš sirds.

Sagruzdot sirdij, asaras liet ir nolemtība tava,

Radīt un izplatīt gaismu ir sūtība tava.

Sārtā svece!

Netaujā pēc ienākuma, bet gan pēc devuma.